Răzvan Petrescu

SCRISOARE DE OCTOMBRIE

În primul rînd îmi place cum dormi. Dormi ca şi cum lumea n-ar exista - de fapt nici nu e sigur că există, şi-n orice caz nu-i neapărat necesar - te întinzi de parcă frunzele şi cerul nu şi-ar schimba în aceeaşi clipă culorile, dormi ca şi cum Dumnezeu i-ar fi făcut pe oameni dormind, într-un tîrziu moment de tandrețe ori supremă oboseală, sau poate doar pentru a nu mai zări cuvîntul disperare decît în somn, pe întuneric, orbitoarea veioză aprinsă la sfîrşit de săptămînă lustruind pînă la incandescență în special această vocabulă, restul rămînînd mai mult sau mai puțin în obscuritate, cu părul răsfirat pe nasul meu, mirosind a portocală, pe cearşaf, prin tot patul, pînă la etajul întîi unde sperie femeia de serviciu, dormi cu o mînă ieşind de sub pătură într-un stop cadru al degetelor subțiri, albe şi amenințate de tăblia imitație de mahon a patului, dans subtil şi tragic pîndit de toate tăbliile de lemn ale lumii, tresar dureros cînd îți văd mîinile, ridate şi fragile ca o dimineață de toamnă, cînd te privesc cum stai cu capul ascuns sub pernă, dormi profund, de parcă ai fi un submarin cu tancurile de aer golite, un pui de focă patinînd prin luna ianuarie, un peşte exotic cu aripioarele dorsale date cu lac de culoarea mării, într-un camuflaj perfect pentru a nu fi observată de pe vaporaşul cel rău de unde se aruncă grenade împotriva oricărui submersibil, fie el şi imaginar, dormi senin - şi asta chiar atunci cînd încep să mă conving că totul nu-i decît un vis, poate-al tău, şi un vecin se-apucă să bată cuie lungi -, dormi destinsă sau încruntată, dormi vesel, uneori mai şi zîmbeşti, şi mîrîi, cine ştie ce căței abandonați îți trec pe sub pleoape, şi îi mîngîi, şi le vorbeşti, îi scarpini, dormi adînc, ca o paralitică, cu fața-n jos, respirînd neauzit, dormi precum ceva/cineva care încă nu-i trecut în "Dicționarul de sinonime" dar tot cade din Ursa Mare în patul meu şi numai cele zece degete de la picioare mă readuc la realitate, nu, nu e vreun înger, nici măcar unul ce-ar putea figura, prin sînii lui patetici, în Pomul de Crăciun, şi nici o ipostază inedită a lui Hermes, privit din spate, cu sandale

italieneşti, pentru că, totuşi, zece degete nu țin loc de două aripi, aşa că dormi, grațioasă ca o balerină de zăpadă, indiferentă la muzica lumii interpretată la talgere, din nefericire nici un coregraf n-a izbutit să realizeze un spectacol pe această temă, pur şi simplu nu i-a trecut nici unuia prin minte subiectul, o femeie frumoasă care doarme, fără să sforăie, să facă triluri, salturi ori alte mişcări bruşte care sperie iepurii albi din alte vise, dansînd încet în ritmul nopții şi-atît, muzica ei fiind însăşi tristețea definitivă a magicului, a blocului din față, sau, cine ştie, poate că maeştrii de balet s-au simțit intimidați de scîndurile scenei pe care de regulă nu se-ntîmplă nimic în schimb scîrțîie îngrozitor, imitînd astfel, în cel mai un caz, moartea unui personaj neimportant în actul doi, cu acompaniament la tobă, dormi, se pare, cu totul altfel decît ar face-o un-om-mort-de-a-binelea, şi asta cu toate că vei muri, iubita mea, de-adevărat, dormi, în sfîrşit, atît de frumos, de elegant şi de lin, ca o velieră înaintînd pe un ocean prietenos, cu pescăruşi imperiali la tribord şi balene albastre împingînd pupa cu botul, dormi ca un marinar de cart care în loc să strige din rărunchi Pămînt! se întoarce pe partea cealaltă, surîzînd, nici vorbă de pămînt, totul e doar apă, nouăzeci şi doi la sută, aşa scrie în cărțile de navigație şi-n tratatele de anatomie, probabil că întreg universul e la fel, apă, dormi ca un astronaut ce nu zăreşte norii acoperind orizontul, sinilii, cu un aer primejdios, în care ni se vor dizolva într-un sfîrşit mințile, pentru că un asemenea om e lipsit de gravitație şi dreptul la beatificare, cosmonauții nu pot ajunge în nici un chip sfinți, de altfel li-s suficiente căştile de aluminiu, cu antene parabolice, dormi, la urma urmei, ca bunul Dumnezeu, mai prost este c-o faci pe perna mea. Ca să nu mai vorbesc de faptul că uneori îmi bagi degetele în urechi.

Şi dacă vei adormi de tot, voi da foc aşternuturilor, apartamentului, blocului şi plopilor din față, unde şi-au făcut cuib doi guguştiuci şi-o groază de vrăbii, pe care i-ai îngrăşat peste măsură, tot punîndu-le pe pervaz farfurii pline cu fărîmituri de pîine uscată. Iar eu mă voi face vrabie şi voi veni, zburînd ca un tîmpit şi fără zgomot, pînă la tine. În constelația Orion, să zicem.

(Din volumul Într-o după-amiază de vineri, Asociația Scriitorilor din Bucureşti & Editura Cartea Românească, 1997)